

er anseet for at være et nyttigt Resultat af nærværende Lov, nemlig det, at en stor Deel Stier, der for Tiden benyttes uden egentlig at have den Oprindelse eller Anvendelse, som kunde synes nødvendig, for at de kunne blive ved at være der til Byrde for den private Eier, paa denne Maade vil bortfalde. Jeg troer navnlig, at, naar en Commune paa sit Regulativ optager de Stier, der være benyttede som Gjenvei fra Alders Tid, vilde derved paa en Maade et Slags Grændse være sat for de Paataler, der efter § 5 skulle finde Sted, hvor en Eier nedlægger en Sti, hvorimod vedkommende Berettigede derved paa ingen Maade forhindres fra at gjøre deres Ret gjældende, forsaavidt som de maatte finde, at det Offentlige i saa Henseende ikke havde paaseet samme.

Uusgaard: Jeg skal med Hensyn til det Spørgsmaal, som der har været under Forhandling ved § 1, ganske henholde mig til, hvad den ærede Afd. Landstingsmand for Kjøbenhavn (Blechingberg) har udtalt om Forslaget; jeg mener saaledes, som jeg ogsaa har yttret mig i Udvalget, at man nærmest med Hensyn til de Stier, som skulle optages i Regulativet, bør henholde sig til dem, som ere tilstede i offentligt Diemed. Med Hensyn til de øvrige Stier, som vistnok ogsaa ere af Bigtighed, da ere de ingenlunde udelukkede fra at kunne vedblive, da efter Udvalgets Indstilling den 5te Paragraph er affattet saaledes, at det ikke alene er Private, som kunne gjøre Paastand herpaa gjældende, men ogsaa det Offentlige. Med Hensyn til Spørgsmaalet, som er opstaaet med Hensyn til § 3, om det skulde være Amtmanden eller Indenrigsministeren, der skal afgjøre Tvistighederne, skal jeg ikke have Noget imod, at det blev overdraget til Indenrigsministeren, skjøndt jeg ikke troer, at Sagen vil blive bedre paakjendt derfor.

Kierkegaard: Jeg skal bede om Tilfaldelse til ganske kort at bemærke, at jeg er overbevist om, at Lovudkastet, og navnlig de foreliggende 3 Paragrapher, er i det Hele taget heldigt og vil, efter hvad jeg kan skjønne, have en velgjørende Indvirkning, dersom det maa træde i Kraft, ved at bringe Orden i et Forhold, der, som Enhver, der har levet paa Landet, vil vide, paa mange Steder er saare

forviklet, og som har den eiendommelige Beskaffenhed, at den Misforholdelse, som derved opvækkes, de Drillierier, som derved foranlediges, ere saare skadelige for det borgerlige Samliv paa den ene Side, og dog paa den anden Side angaae saa smaa Sager, at Ingen let vægtes til ved privat Paatale endelig engang at faae dem bragte til Afgjørelse. Just fordi de ere saa smaa, gaaer der nemlig i Almindelighed Aar efter Aar hen, uden at man kommer til noget Resultat, hvad Retsspørgsmaalet angaaer. Ligeledes er det min Mening, hvad ogsaa den ærede anden Landstingsmand for Kjøbenhavn (Treschow) i Begyndelsen af Debatten idag udtalte, at Virkningen af Lovforslagets Antagelse væsentligt vil blive den, at der vil blive færre Stier, end der hidtil har været; og det anseer jeg for et væsentligt Gode. Men, naar nu Bestemmelsen angaaende deslige Stier, efter hvad der i Almindelighed maa antages at ville vorde Tilfældet, vil komme til at beroe paa en Afgjørelse fra vedkommende Sogneforstanderskabs Side, mener jeg, at det er en Sag, som ikke i ringeste Maade kan være betænkelig. Thi, hvis jeg forstod, hvad den høitærede Indenrigsminister yttrede, da han berørte Lovens 3—13—13, har det for allerede 150 Aar siden beroet paa By-Laugene at afgjøre, hvilke aldersgamle Stier der maatte nedlægges og hvilke ikke. Og jeg skulde dog virkelig holde mig overbevist om, at Sogneforstanderskaberne i 1850 kunne med fuldkommen Sikkerhed betroes til at afgjøre Noget, som for 150 Aar siden kunde afgøres ved By-Laugets Bestemmelse, og det saameget mere, som Loven tilkjendegiver, at Sogneforstanderskaberne ogsaa i dette Anliggende ville komme under Control og Tilsyn af overordnede Autoriteter.

Hvad det Enkelte angaaer, er det mit Ønske at anbefale det Forslag, der er stillet under Nr. 2, idet jeg ikke kan holde det for afgjørende, hvad derimod er indvendt, at det Tilfælde, som den ærede Forslagsstiller har fremstillet, er sjældent. Thi sjældent, som det sagtens er, er det dog høist betænkeligt, naar det kommer. Og jeg seer ikke, hvorledes da Sagen paa anden Maade skal kunne ordnes end ved den begjærede Tilfætning. Børnemes